

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce JUDr. M.Z.**, zastoupeného Mgr. Markem Plajnerem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti **osob zúčastněných na řízení 1) L.B., 2) A.P., 3) M.Z., 4) Ing. J.Z., a 5) I.Z.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2013, čj. KDS/1671/13,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2013, čj. KDS/1671/13 a rozhodnutí Obce Prášíly ze dne 16.7.2013, čj. 235/13 **s e z r u š u j í.**
- II. Obec Prášíly je jako povinný subjekt povinna poskytnout JUDr. M.Z. základní osobní údaje o osobách, kterým poskytla veřejné prostředky v období od 1.1.2011 do 31.12.2012, a to jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výši, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Těmito osobami jsou 1) L.B., 2) A.P., 3) M.Z., 4) Ing. J.Z., 5) I.Z., 6) M.Š.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 17.357 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Plajnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.08.2013, čj. KDS/1671/13, sp.zn.. ZN/370/KDS/13 (*dále též jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí obce Prášily (*dále též jen „povinný“*) ze dne 16.07.2013, čj. 235/13 (*dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (*dále též jen „InfoZ“ nebo „zákon o svobodném přístupu k informacím“*).

2. Při jednání soudu dne 11.2.2015 žalobce do protokolu upravil návrh výroku rozsudku a navrhoval, aby soud zrušil nejen napadené rozhodnutí, ale také prvostupňové rozhodnutí, a aby nařídil povinnému poskytnout žalobci informace požadované žádostí z 20.1.2013, doplněné podáním z 25.1.2013, a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce pod bodem II. žaloby popsal skutkový stav věci. Žalobu pak odůvodnil v bodě III., kde uvedl, že jsou zaměstnanci povinného příjemci veřejných prostředků, a to bez ohledu na to, na jakém základě je pracovněprávní vztah založen. Uvedl, že se výkladem pojmu „příjemce veřejných prostředků“ zabýval Ústavní soud i Nejvyšší správní soud a oba tyto soudy po zjištění, že InfoZ tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají, vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole (*dále též jen „zákon o finanční kontrole“*). V té souvislosti žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 24.01.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (*všechna rozhodnutí Ústavního soudu zde citovaná jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>*) a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 01.06.2010, sp. zn. 5 As 64/2008 (*všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz*).

4. Dále žalobce uvedl, že ani pojem „příjemce“ není definován v InfoZ (§ 8b odst. 1 InfoZ pouze tautologicky definuje „příjemce“ veřejných prostředků jako toho, komu byly veřejné prostředky „poskytnuty“). Podle § 8b odst. 1 InfoZ platí, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a InfoZ, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ze zmíněného tedy vyplývá, že základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ tak byl zákonodárcem zahrnut široký okruh osob.

5. Podle § 8b odst. 3 InfoZ se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v rozsahu: jméno; příjmení; rok narození; obec, kde má příjemce trvalý pobyt; výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. InfoZ tedy výslovně stanoví, že výše

poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty, jsou spolu s dalšími údaji v § 8b odst. 3 InfoZ údaji, které povinný žadateli poskytne. Uvedené závěry vycházejí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, sp.zn. 5 As 57/2010, v němž NSS dospěl ke zcela shodným právním závěrům. Dále žalobce uvedl: „*Všeobecně se judikatura kloní ke stanovisku, že právo na informace u veřejně činných osob převládá nad právem na ochranu jejich soukromí. Příkladem je i nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 o právu vědět, který ze soudců byl členem KSC, kde byla jasná díkce § 4 písm. b) InfoZ vymezující pojem osobního údaje interpretována účelově ve prospěch práva na informace, jemuž správní orgány i soudy několik let vzdorovaly.*“ (pod čarou uveden odkaz - doc. JUDr. Pavel Mates, CSc., doc. JUDr. Soňa Skulová, PhD.: K problému ochrany soukromí úředníků veřejné správy v otázce platů a odměn z pohledu práva na informace, Bulletin advokacie č. 7-8/2013, str. 40).

6. Dle žalobce jsou některé osoby coby příjemci veřejných prostředků, na něž se vztahovala žádost žalobce, funkčně zařazeny např. do finančního výboru povinného, tudíž mají přímý vliv na provádění kontroly hospodaření s majetkem a finančními prostředky povinného. Z tohoto důvodu je neudělení souhlasu k užití osobních údajů ze strany konkrétních osob zcela irelevantní, jelikož informace o výši platů či odměn konkrétních zaměstnanců je dle InfoZ a příslušné judikatury nutné na základě individuální žádosti podané podle InfoZ poskytnout. Pokud povinný přesto odmítne požadované informace poskytnout s odkazem na to, že je citovaná judikatura již překonána, měl by tak ve smyslu Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím (*dále též jen „Metodické doporučení“*) učinit až po řádném zohlednění všech okolností konkrétního případu tak, aby bylo zřejmé, že ve vztahu ke konkrétnímu zaměstnanci a konkrétním podmínkám zcela zřetelně převažuje nutnost ochrany soukromí a osobních údajů nad právem na informace, resp. nad požadavkem kontroly ze strany veřejnosti. Takto povinným provedený test proporcionality musí být řádně a obsáhle odůvodněn, včetně uvedení všech úvah a argumentů, které povinného vedly k zaujetí stanoviska, že ochrana jednoho ústavně zaručeného práva legitimně převažuje nad ochranou jiného ústavně zaručeného práva a že je v konkrétním případě nutné žádost o poskytnutí informací odmítnout. Je tomu tak proto, „*že právo na informace patří k ústavně garantovaným politickým právům, jehož účelem je umožnit občanům orientovat se ve veřejném dění, aniž by bylo třeba prokazovat odůvodněnost požadavku. Případné omezení může být dáno pouze zákonem, při respektování nezbytnosti ochrany práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví a mravnosti.*“ (pod čarou uveden odkaz - doc. JUDr. Pavel Mates, CSc., doc. JUDr. Soňa Skulová, PhD.: K problému ochrany soukromí úředníků veřejné správy v otázce platů a odměn z pohledu práva na informace, Bulletin advokacie č. 7-8/2013, str. 40, a Usnesení Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 156/02).

7. Dle uvedeného musejí být v rozhodnutí, jímž byla žádost o informace odmítnuta, vždy uvedeny důvody, které vedly k neposkytnutí požadovaných informací, resp. k odmítnutí žádosti. Povinný je povinen jednoznačně a nezpochybnitelně zdůvodnit, a to vždy jednotlivě ve vztahu ke všem konkrétním osobám, proč je v tom kterém případě ochrana soukromí, resp. osobních údajů, nadřazena zájmu na transparentnost nakládání s veřejnými prostředky, jíž odpovídá právo žadatele na informace. Povinný však žalobcem požadované informace odmítl

poskytnout, aniž by splnil svou povinnost rozhodnutí o odmítnutí žádosti řádně v uvedeném smyslu odůvodnit. Podle Metodického doporučení přitom musí výrok rozhodnutí povinného o odmítnutí žádosti výslovně odkazovat na § 8a InfoZ ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Tento požadavek však prvostupňové rozhodnutí nesplňuje a odkaz v tom smyslu je uveden pouze v jeho odůvodnění.

8. Dále žalobce namítal a citoval z napadeného rozhodnutí, že se žalovaný nevypořádal se všemi výše uvedenými odvolacími argumenty ani nesdělil, z jakého důvodu je nepovažuje za relevantní pro předmětný případ. Žalobce citoval i z prvostupňového rozhodnutí s tím, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce proti názoru povinného o možnosti odchýlit se od právního názoru soudu. Dle žalobce není názor povinného správný i vzhledem k základním principům dělby moci ve státě, kdy je zcela nepřípustné, aby správní orgán v rámci výkonu svých pravomocí suploval činnost zákonodárnou či soudní a jakkoliv „dotvářel“ právo. V té souvislosti žalobce odkázal na nálezn Ústavního soudu ze dne 20.11.2002, sp.zn. I. ÚS 512/02. V odvolání žalobce uvedl svůj nesouhlas s argumentem povinného, že „v posuzovaném případě jde o plošné zveřejňování osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků, a to bez ohledu na to, zda předmět údajů je skutečně osobou veřejně činnou a informace zveřejněná o jejich příjmech bude mít vliv na veřejnou diskuzi v rámci případné kontroly veřejnosti hospodaření obce s veřejnými prostředky“. Dle žalobce se v daném případě jedná o individuální a striktně konkretizovanou žádost, jejíž zveřejnění je určeno pouze žadateli, a vzhledem k subjektům, ve vztahu ke kterým byly informace žádány, jejich poměru k obci, jejich pracovnímu zařazení a náplni jejich práce je souvislost požadovaných informací s kontrolou hospodaření s veřejnými prostředky zcela zřejmá. Žalovaný k tomuto tvrzení žalobce uvedl: „V tomto ohledu se žadatel podstatně mylí, když ust. § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu ukládá zveřejnit informace, které na žádost poskytl způsobem umožňujícím dálkový přístup. I v tomto ohledu je dle KÚPK třeba posuzovat rozsah následků, které pro zainteresované osoby může poskytnutí informací mít, pokud požadované informace budou nadále dostupné veřejně, nikoli pouze žadateli“. Žalobce ohledně uvedeného odkázal na jeden z názorů odborné veřejnosti: „Upozornit je také třeba na jednu důležitou skutečnost. Citované ustanovení zákona o ochraně osobních údajů používá výraz poskytnout, nikoli zveřejnit. Rozdíl mezi oběma termíny je nasnadě: údaj zveřejněný je pojmově přístupný každému, kdežto poskytnutý toliko určité osobě či osobám. O tom, zda si byl zákonodárce této nuance vědom, lze spekulovat, nicméně, zákon tak stanoví“. (pod čarou odkaz – doc. JUDr. Pavel Mates, CSc., doc. JUDr. Soňa Skulová, PhD.: K problému ochrany soukromí úředníků veřejné správy v otázce platů a odměn z pohledu práva na informace, Bulletin advokacie č. 7-8/2013, str. 37).

9. Dle žalobce je v daném případě stěžejní společné stanovisko Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů ke zveřejňování poskytnutých informací na základě žádosti podlé zákona o svobodném přístupu k informacím dálkovým přístupem, dle kterého: „Pokud povinný subjekt informací o výši platu poskytne, musí se vypořádat též s povinností plynoucí z § 5 odst. 3 InfoZ, tedy s povinností zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup informací poskytnutou na základě žádosti. Tuto povinnost lze bez dalšího posuzování splnit pouze u nejvyššího vedení povinného subjektu (ministr, ředitel, předseda apod.). Protože se i na zveřejnění informace podle tohoto ustanovení uplatní pravidlo plynoucí z § 12 InfoZ a protože by zveřejněním takové informace předem neurčenému okruhu osob došlo k

podstatnému a nepřiměřenému zásahu do práva na ochranu osobnosti a osobních údajů (srov. též § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů), je vhodné zveřejnit informaci o poskytnuté informaci anonymně, tedy uvést, že byla poskytnuta informace o výši platu konkrétního funkcionáře nebo informace o výši platu konkrétního zaměstnance apod. Bude-li mít další osoba zájem o získání takové informace, může žádost podle zákona podat sama“ Dále pak Stanovisko odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2012, které zcela jasně stanoví: „V praxi se mohou vyskytnout i určité specifické situace, v nichž by zveřejnění poskytnuté informace v plném rozsahu mohlo narušit ochranu osobních údajů. ... A konečně třetí výjimkou jsou případy, v nichž by součástí poskytnutých informací na základě konkrétní žádosti byly určité specifické chráněné údaje, nejčastěji osobní údaje, které sice byly žadateli vydány oprávněně, jejich zveřejnění na internetu pro předem neurčitý okruh osob by však již právo na ochranu osobnosti a osobních údajů těchto osob mohlo narušit ústavně nepřiměřeným způsobem. I zde je nutné upřednostnit ochranu osobních údajů a zveřejnit pouze doprovodnou informaci, neboť povinný subjekt je jakožto správce (poskytovaných) osobních údajů povinen respektovat povinnosti plynoucí z § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů (a i čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Příkladem může být poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců povinných subjektů podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v podrobnostech viz společné metodické doporučení Úřadu pro ochranu osobních údajů a Ministerstva vnitra, dostupné na <http://www.mvcr.cz/odk>, rubrika „Aktuálně“). Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že názor povinného a žalovaného nemůže ve světle citovaných dokumentů obstát.

10. I kdyby snad bylo možné jisté omezení práva na informace ve vztahu k platu členů orgánů či úředníků veřejné správy, což však žalobce nadále principiálně odmítá, dle stávající právní teorie i praxe by se žádné omezení nemohlo aplikovat na informace požadované ve vztahu k mimořádným odměnám a nenárokovým osobním příplatkům takovýchto osob. K tomu žalobce uvedl: „Výluka z informační povinnosti se však nevztahuje na mimořádné odměny, je-li požadována celková částka se sdělením důvodů, proč byly poskytnuty. Důvodem je zejména skutečnost, že jde o rozhodovací činnost povinného subjektu, kde částky odměn nejsou nárokové a nejsou stanoveny právním předpisem, a naopak jsou určovány v rámci diskrece povinného subjektu. Obdobně by bylo zřejmě na místě uvažovat také ve vztahu k nenárokovému osobnímu příplatku, resp. ohodnocení, ... v konkrétním případě byly požadovány pouze informace o mimořádných odměnách, které, jak bylo zmíněno, bylo možno poskytnout, neboť jejich přiznání i výše byly učiněny rozhodnutím orgánu povinného subjektu, tedy v rámci jeho diskrece.“

11. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí: „Žadatel dále argumentuje, že povinným subjektem citovaný názor osmého senátu Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení č. j. 8 As 55/2012-23 se týká věci dosud neskončené. KÚPK předně upozorňuje, že bylo užito názoru „skupiny soudců“, nikoli závěru učiněného soudní institucí. S názorem osmého senátu Nejvyššího správního soudu se KÚPK nadto ztotožňuje a dále uvádí, že jeho použití jako argumentační podepření rozhodnutí povinného subjektu není nikterak v rozporu s právními předpisy. Jedná se o obdobné argumentační prostředky jako užití názorů jiných osobností právní vědy uváděných v odborné literatuře, když soudce Nejvyššího správního soudu lze do významných osobností práva směle řadit.“ Žalobce tento názor žalovaného nezpochybňoval, zdůraznil však, že v rámci své argumentace v odvolání

akcentoval zejména skutečnost, že v uvedeném případě bylo osmým senátem NSS rozhodnuto o postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť sám osmý senát konstatoval, že nemůže rozhodnout a bez dalšího se tak odchýlit od závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010-79, protože dle jeho názoru není stále možné takový názor považovat za obecně přijímaný a překonávající teze obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010-79. S tímto argumentem žalobce se však žalovaný nikterak uspokojivě nevypořádal, když odůvodněnost argumentace povinného v tomto smyslu spíše obhajuje.

12. Žalobce se v odvolání vyjádřil též k dohadům povinného, který v prvostupňovém rozhodnutí dovozoval z příbuzenského poměru žalobce k některým osobám, jichž se požadované informace dotýkaly, obavy z možného zneužití práva ze strany žalobce, jež, jak povinný subjekt naznačuje, by mohlo mít pro subjekty požadovaných údajů „fatální následky“. Dle žalobce tento argument povinného nemá ve vztahu k možnému odmítnutí žádosti o poskytnutí požadovaných informací oporu v žádném relevantním právním předpisu v rámci právního řádu České republiky a toto nařčení je zcela absurdní a ničím nepodložené. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí názoru povinného víceméně přisvědčil, když konstatoval: *„Dále se KÚPK přiklání k názoru, že v této konkrétní věci však uváděné skutečnosti a to především příbuzenství žadatele a některých zaměstnanců obce, hrají roli především v dopadu, jaké by mohlo poskytnutí informací pro zainteresované osoby mít.“* Žalobce s tímto stanoviskem obou správních orgánů nesouhlasil a na podporu svých tvrzení odkázal na jeden z trefně vypovídajících názorů odborné veřejnosti: *„Jakkoli lze vznášet pochyby o tom, zda šlo v tom kterém případě o uspokojování osobní zvědavosti či jiných subjektivních zájmů žadatelů o informace, nelze tento argument použít pro odmítnutí poskytnout informace.“* (pod čarou odkaz – doc. JUDr. Pavel Mates, CSc., doc. JUDr. Soňa Skulová, PhD.: K problému ochrany soukromí úředníků veřejné správy v otázce platů a odměn z pohledu práva na informace, Bulletin advokacie č. 7-8/2013, str. 40).

13. Žalobce uzavřel, že je s ohledem na výše uvedené zřejmé, že povinný, resp. žalovaný, celý případ a argumenty žalobce jednotlivě i v jejich souhrnu zcela nesprávně právně posoudil a zároveň překročil meze svého správního uvážení, což má za následek nezákonnost žalovaným vydaného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že bylo ve věci povinným rozhodováno celkem čtyřikrát (15.03.2013, 30.04.2013, 04.07.2013 a 29.08.2013), kdy bylo prvostupňové rozhodnutí třikrát zrušeno pro nedostatečné odůvodnění.

15. K důvodům žaloby žalovaný uvedl, že se stejně jako povinný neztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 01.06.2010, č.j. 5 As 64/2008, na který žalobce v žalobě rozsáhle odkazuje (stejně jako v dříve podaných odvoláních). Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odvolacími námitkami v tom směru vypořádal. Argument žalobce, že některé subjekty, jichž se žádost týkala, jsou zařazeni do výborů zastupitelstva obce, je irelevantní, když odměny předsedů výborů jsou určovány na základě zákona a příslušné vyhlášky, na které byl žalobce odkázán. Tyto informace lze najít i v

usneseníh zastupitelstva obce, jež jsou zveřejněny na internetových stránkách obce. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí splňují všechny náležitosti dané správním řádem. Argumentace žalobce v tomto bodě je pouze obecná. Podstata věci je v posouzení, zda má právo na ochranu osobnosti přednost před právem na informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím však není nástrojem k tomu, aby jednotlivci ukojili svou bezbřehou zvědavost, když správní orgán pak nemá nástroje, jak korigovat případné zneužití takto získaných informací. Účelem poskytování informací na základě zákona o svobodném přístupu k informacím je případná kontrola nakládání s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti. Povinným je malá šumavská obec, jež zaměstnává minimálně osob, a jejíž rozpočet se pohybuje v relativně nízkých číslech. Z jejího rozpočtu, příslušných zákonů a veřejných usnesení zastupitelstva obce lze kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky provést bez problémů. Přesné informace o platech a odměnách jednotlivých zaměstnanců, vzhledem k velikosti obce, nijak s kontrolou hospodaření nesouvisí. V první řadě je třeba mít na paměti účel zákona a dopad, který bude mít poskytnutí informací na subjekty, jichž se dané informace týkají. Žalovanému je známo, že není oprávněn zkoumat účel podané žádosti, v tomto případě je však její vyhovění zcela proti smyslu a účelu zákona a to je zásadní. Argumentace žalobce se týká jednotlivostí, které však ve svém celku uvedený závěr žalovaného nevyvrací.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

Skutkový základ věci

17. Žalobce podal dne 21.01.2013 k povinnému (obec Prášíly) žádost o poskytnutí informací podle InfoZ, a to „o výši mzdy a jiných pravidelných či nepravidelných odměn vyplácených jednotlivým zaměstnancům obce Prášíly, kteří jsou vůči ní v jakémkoli pracovním poměru“ a upozornil na § 8b InfoZ, kde je stanoveno, v jakém rozsahu musejí být požadované informace poskytnuty. K výzvě povinného žádost doplnil o období, za které je informace požadována, od 01.01.2011 do 31.12.2012.

18. Informace byla žalobci poskytnuta tak, že povinný sdělil: „Obec Prášíly měla v roce 2011, 2012 čtyři stálé zaměstnance, se kterými je sepsaná pracovní smlouva a jsou odměňováni na základě § 123 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce a nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě (...) a nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě. Zaměstnanci jsou zařazeni do platových tříd takto: 6. tř. plat. stupeň 6 a 8 – 2 zaměstnanci; 7. tř. plat. stupeň 7 – 1 zaměstnanec; 9. tř. plat. stupeň 9 – 1 zaměstnanec. Další složku platu tvoří osobní příplatek v rozmezí od 25 do 50 % ze stanoveného plat. tarifu. Mimořádné odměny – půlroční v roce 2011 v celkové výši 29 tis. Kč, roční v roce 2011 v celkové výši 45 tis. Kč,

půlroční v roce 2012 v celkové výši 47,7 tis. Kč, roční v roce 2012 v celkové výši 47,7 tis. Kč. Dále obec zaměstnává příležitostně na dohody o provedení práce (jedna celoroční dohoda o provedení práce) a veřejně prospěšné práce. Odměna v dohodě o provedení práce je stanovena smluvně v rozmezí 80-100 Kč/hodina. Veřejně prospěšné práce – viz příloha č. 1.“ Na závěr je ve sdělení s odkazem na čl. 5 odst. 1 sazebníku úhrad (Instrukce Ministerstva spravedlnosti za poskytování informací čj. 286/2011-OT-OSV) uvedeno, že nebude za poskytnutí informace účtován poplatek.

19. Žalobce žádal o doplnění poskytnuté informace v rozsahu § 8b InfoZ, tj. „*aby byla poskytnuta informace o tom, kdy byla jakému zaměstnanci vyplacena mzda či plat, odměna či jiné plnění, za jaké období, v jaké výši, to vše jmenovitě pro každého zaměstnance zvlášť, a to nejen ve vztahu ke všem zaměstnancům obce Prášíly, ale rovněž ve vztahu ke všem osobám, s nimiž byla uzavřena dohoda o provedení práce*“.

20. Povinný učinil přípisem ze dne 18.02.2013 dotaz na zaměstnance, s nimiž měl uzavřenou v roce 2011 a 2012 pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti a dohodu o provedení práce, zda souhlasí s poskytnutím informací v rozsahu § 8b InfoZ. Všichni dotázaní shodně uvedli, že nesouhlasí s poskytnutím požadované informace.

21. Poprvé rozhodl povinný rozhodnutím ze dne 20.02.2013, čj. 067/13 a žádost žalobce podle § 15 InfoZ odmítl s odůvodněním, že „*zaměstnanci obce nejsou vedoucími funkcionáři podle § 2 odst. 1 a odst. 2 zákona o střetu zájmů (poznámka soudu: zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů – dále též jen „zákon o střetu zájmů“). Zaměstnanci obce nejsou osobami, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných rozpočtů. Jsou odměňováni z veřejných rozpočtů na základě standardního pracovněprávního vztahu a podle obecně závazných právních předpisů. Zaměstnanci obce písemně vyjádřili nesouhlas s poskytnutím jejich osobních údajů. Starosta obce dospěl k závěru, že ochrana soukromí jednotlivce a jeho majetkových poměrů významně převažuje nad zájem veřejnosti zjistit osobní či majetkové poměry zaměstnanců obce jako příjemců prostředků z veřejných rozpočtů. Odměny zaměstnanců obce jsou ochraňovány podle zákona o ochraně osobních údajů ve smyslu ustanovení § 5 zákona o ochraně osobních údajů*“ (poznámka soudu: zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů – dále též jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

22. Uvedené první prvostupňové rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15.03.2013, čj. KDS/919/13, zrušeno a věc byla vrácena povinnému k novému projednání. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že problematika poskytování platů a odměn zaměstnancům veřejné správy na základě žádosti podle InfoZ vychází z § 8b InfoZ, jehož výklad je podložen četnou judikaturou, jež není, resp. nebyla, jednotná. Za přelomový je označován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.05.2011, čj. 5As 57/2010, který argumentačně navazuje na rozsudek ze dne 01.06.2010, čj. 5As 64/2008 a nálezy Ústavního soudu ze dne 24.01.2007, sp.zn. I. ÚS 260/06, na něž poukazoval žalobce a převážně o jeho závěry opřel svou argumentaci. Na základě uvedených judikatury žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí z důvodu nedostatečně odůvodněného závěru, když povinný neprovedl kompletní test proporcionality.

23. Podruhé rozhodl povinný rozhodnutím ze dne 28.03.2013, čj. 131/13 a žádost žalobce podle § 15 InfoZ odmítl v plném rozsahu. Dle odůvodnění se povinný při provádění testu proporcionality řídil Metodickým doporučením a „vzhledem k tomu, že žadatel požaduje poskytnutí informací o vyplacených mzdách a odměnách zaměstnanců obce, nejedná se ani v jednom případě o osobu, kterou by bylo možné charakterizovat jako veřejného funkcionáře s klíčovou odpovědností a rozsáhlou rozhodovací pravomocí, tedy o osobu, u níž by dle publikované judikatury či závěrů metodického doporučení ... hledisko veřejného zájmu na zveřejnění informací převažovalo vždy. U všech zaměstnanců obce byl proveden test proporcionality, jako kritérium byla zvolena úroveň stanovená v § 5 odst. 2 zákona č. 118/2000 Sb. a prováděcí sdělení MSPV“ (jmenována čísla sdělení MPSV pro konkrétní období). Své rozhodnutí povinný zdůvodnil tím, že bylo přihlédnuto „k výsledku testu proporcionality, podle něhož se příjmy zaměstnanců obce ani nepřibližují hranici, zvolené jako kritérium pro úvahu o vztahu mezi veřejným zájmem na zveřejnění informace a zájmem na ochranu soukromí“. Rozhodnuto bylo s odkazem na § 8a InfoZ a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

24. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30.04.2013, čj. KDS/1671/13, bylo druhé prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena povinnému k novému projednání s odůvodněním, že se povinný vyrovnal pouze částečně s kritériem potřebnosti, ostatní kritéria však nebyla zmíněna, když k tomu, aby povinný mohl s určitostí říci, které ze základních práv má prioritu, je třeba vyrovnat se se všemi kritérii (odkaz na nálezný Ústavního soudu ze dne 09.10.1996, sp.zn. Pl.ÚS 15/96).

25. Potřetí rozhodl povinný rozhodnutím ze dne 17.05.2013, čj. 177/13, a žádost žalobce podle § 15 InfoZ odmítl v plném rozsahu s odůvodněním, že provedl test proporcionality, v jehož rámci posoudil věc z hlediska vhodnosti, potřebnosti i závažnosti v kolizi stojících práv. K výsledkům testu proporcionality uvedl, že jsou součástí správního spisu, a zcela jednoznačně podporují stanovisko, že v daném případě právo na soukromí zaměstnanců převažuje nad veřejným zájmem na zpřístupnění požadovaných informací. Rozhodnuto bylo s odkazem na § 8a InfoZ a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

26. Rozhodnutím žalovaného ze dne 04.07.2013, čj. KDS/1671/13, bylo třetí prvostupňové rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost s odůvodněním, že z předložených dokumentů není provedení testu proporcionality zřejmé. Konstatování o jeho provedení hodnotil žalovaný jako nedostačující, které závěr o odmítnutí žádosti neodůvodňuje, odkázal na § 20 odst. 4 InfoZ, podle něhož se pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „správní řád“) a citoval náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu s tím, že nepostačuje pouhá rekapitulace právních předpisů, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy, a proč způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí proto žalovaný shledal zásadní nedostatky a uvedl, že metodické doporučení obsahuje také informaci o tom, že „důvody pro neposkytnutí informace musejí být vždy náležitě uvedeny v rozhodnutí, jímž by byla žádost o informace odmítnuta“. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací povinného, že test proporcionality nemohl být obsahem rozhodnutí, jelikož by tak došlo k poskytnutí požadovaných informací, jež jsou rozhodnutím odmítány. Uvedl, že je vyrovnání se s jednotlivými kritérii testu proporcionality, jak je uvádí

nález Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 15/96, podrobným popisem úvah, z nichž povinný vycházel, jejich zhodnocení a aplikace na daný případ. Povinný není v rámci tohoto postupu a řádného odůvodnění svého rozhodnutí nucen požadované informace použít.

27. Počtvrté rozhodl povinný rozhodnutím ze dne 16.07.2013, čj. 235/13 (viz prvostupňové rozhodnutí) a podle § 15 InfoZ žádost odmítl v plném rozsahu. Uvedl, že poskytování informací o finančním ohodnocení zaměstnanců státní správy na základě žádosti podle InfoZ je třeba v každém konkrétním případě zhodnotit nejen ve vztahu k § 8a a § 8b InfoZ ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 27.05.2013, čj. 5As 57/2010-79, ale i s ohledem na jejich ústavně právní rozměr (poskytovány jsou informace osobní podléhající ochraně dle zákona o ochraně osobních údajů). Dle povinného žadatel opírá své právo na poskytnutí informací o § 8b InfoZ ve spojení s citovaným rozsudkem NSS, který je zván přelomovým v náhledu na tuto problematiku, a vyslovil domněnku, že „*právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když je chráněno pouze před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. oprávněné.*“ Povinný argumentoval svým právem se od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 15/96, jímž Ústavní soud vytvořil třístupňový test proporcionality, podle něhož má být posuzována kolize ústavně chráněných hodnot. Dále odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 2/10, dle kterého je v případě kolize ústavních hodnot tuto třeba řešit s ohledem na konkrétní okolnosti každé věci. Dle povinného Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku posoudil kolizi ústavně chráněných hodnot konstatováním, že na úmysl zákonodárce lze usuzovat ze znění § 8b InfoZ, který představuje zákonnou substrakci ve vztahu k § 8a InfoZ. Nejvyšší správní soud však měl vycházet z citovaných nálezů Ústavního soudu. Pouhé konstatování, že něco zákon stanoví, není s ohledem na uvedené nálezy Ústavního soudu dostačující. Povinný se přiklonil k názoru osmého senátu NSS, který v usnesení čj. 8As 55/2012-23 uvádí, že „*skutečnost, že § 8b odst. 2 InfoZ obsahuje „plošnou“ výjimku z poskytování údajů o příjemcích veřejných prostředků, neznamená, že povinnost poskytovat údaje o příjemcích ostatních veřejných prostředků je v ostatních případech absolutní. Stejně tak se nedomnívá, že znění § 8b. odst. 1 InfoZ není schopné bez dalšího zcela popřít právo příjemců veřejných prostředků na ochranu soukromí dle § 8a InfoZ, resp. čl. 10 odst. 3 Listiny. Jinými slovy řečeno, ustanovení § 8b InfoZ nelze bez dalšího považovat za speciální ustanovení, které vylučuje aplikaci § 8a InfoZ.*“ Z tohoto důvodu se povinný rozhodl odchýlit od závěru NSS v rozsudku čj. 5As 57/2010-79 a dal přednost závěrům v citovaných nálezech Ústavního soudu, na jejichž základě se pak rozhodl provést test proporcionality dvou v kolizi stojících základních práv, a to práva na informace (dle čl.17 odst. 1 Listiny) a práva na ochranu osobních údajů (dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny). Hodnotil tři kritéria, a to 1) kritérium vhodnosti, tj. posuzování toho, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, tj. ochranu jiného základního práva; 2) kritérium potřebnosti, spočívající v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle; 3) kritérium porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv nebo veřejných statků.

28. Konkrétně pak povinný své hodnocení popsal:

„1) Předně je třeba uvést, že „smyslem práva na informace je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací je může veřejnost kontrolovat. Jestliže je informace součástí (minimálně i) veřejné sféry, právo na informace dle čl. 17 Listiny na ní dopadá. Součástí veřejné sféry je to, co může být předmětem legitimního veřejného zájmu, což je v zásadě vše, co může s fungováním moci ve státě souviset“ (I. ÚS 517/10). V daném případě lze právě uvedené konkretizovat na kontrolu veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. V rámci kritéria vhodnosti je tedy třeba v daném případě posoudit, zda poskytnutím požadovaných informací, jímž dojde k zásahu do ústavně zaručeného práva na soukromí, bude dosaženo ochrany práva na informace, resp. jeho smyslu. V této rovině lze konstatovat, že k dosažení smyslu práva na informace tak, jak je uvedeno výše, postačují v dané věci informace, jež je povinný subjekt v rámci své informační povinnosti dle zákona č. 106/1999 Sb. povinen zveřejňovat a dále informace, jež byly žadateli jako doprovodné poskytnuty dne 1. února 2013. Jak již uvedl Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III.ÚS 156/02 „právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informace v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“ Již samotné informace, jež byly žadateli poskytnuty v kombinaci s informacemi, jež jsou veřejně dostupné, umožňují naplnění smyslu práva na informace - kontrolu veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. Kritérium vhodnosti tedy v tomto případě splněno není.“

„2) Žadatel se domáhá informací dle zákona č. 106/1999 Sb., když tyto informace povinný subjekt není povinen na základě žádného právního předpisu zveřejňovat; jiný právní předpis pak povinnému subjektu neukládá takové informace na základě žádosti poskytovat. V tomto ohledu je jediným legislativním prostředkem, jak požadované informace získat, zákon č. 106/1999 Sb. Kritérium potřebnosti v dané věci je tedy splněno.“

„3) V rámci porovnání závažnosti obou v kolizi stojících lidských práv je třeba zvážit empirické, systémové, kontextové a hodnotové argumenty (viz. Pl. ÚS 4/94). Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. V posuzovaném případě jde o plošné zveřejňování osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků, a to bez ohledu na to, zda předmět údajů je skutečně osobou veřejně činnou a informace zveřejněná o jejích příjmech bude mít vliv na veřejnou diskuzi v rámci případné kontroly veřejnosti hospodaření obce s veřejnými prostředky. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Právo na ochranu osobních údajů je právem řazeným mezi tzv. práva základní, kdežto právo na informace patří mezi práva politická, tj. mezi práva tzv. třetí generace. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. V případě omezení práva na ochranu soukromí by v tomto případě mohlo dojít ke zneužití práva. Tento obecný princip, tedy zákaz zneužití práva, by měl být však chráněn. Přestože v rámci poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. není povinný subjekt oprávněn zkoumat důvody a účel pro které žadatel o informace žádá, nelze v tomto případně nechat stranou fakt, že povinný subjekt je s žadatelem

ve sporu majetkového charakteru a dále, že mezi subjekty údajů jsou blízcí příbuzní žadatele, a to synovec žadatele M.Z. a syn žadatele P.Z., jež jsou oba členy zastupitelstva obce Prášily. Obec zaměstnává pět osob v pracovním poměru a z toho dvě jsou opět v blízkém příbuzenském vztahu k žadateli. I.Z. je neteří žadatele, M.Z. je jeho synovcem (viz výše). Další osoba, J.Z., odměňovaná z prostředků obce na základě dohody o provedení práce, je bratr žadatele. Pouze tři zaměstnanci nejsou v příbuzenském vztahu k žadateli. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot. V daném případě má povinný subjekt za to, hodnotově významnějším je ochrana práva soukromí subjektů údajů, a to s ohledem na to, že neposkytnutím požadovaných informací nebude mít zásah do práva na informace takové následky, jako v případě jejich poskytnutí. Následky poskytnutí požadovaných informací mohou mít pro subjekty údajů fatální následky, které již nebude možné zhojit, a to především s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů. Z výše uvedeného vyplývá, že řada výše uvedených argumentů vypovídá v dané věci ve prospěch ochrany práva na soukromí subjektů údajů, a povinný subjekt došel k závěru, že ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. nelze v daném případě vztáhnout na požadované informace, jelikož by došlo k neopodstatněnému zásahu do práva na ochranu soukromí dle čl. 10 Listiny. Žadateli tak nelze v jeho žádosti vyhovět.“

29. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29.08.2013, čj. KDS/3221/13 (viz napadené rozhodnutí) zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. K odvolacím námitkám uvedl, že „povinný subjekt podrobně odůvodňuje své rozhodnutí, a to nejen prostřednictvím provedení testu proporcionality, v rámci kterého se vyrovnal se všemi kritérii tohoto testu, ale i v širších souvislostech, které jsou podstatné pro posouzení možného negativního dotčení práv zainteresovaných osob, k němuž by mohlo poskytnutím předmětných informací dojít.“ Dle žalovaného jsou v odvolání uvedeny obdobné námitky, jako v minulých odvoláních, se kterými se žalovaný již v minulých rozhodnutích vyrovnal. Odvolací námitkou je i tvrzení, že nelze z veřejně přístupných informací a informací, jež od povinného žadatel obdržel, zajistit kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti, čímž povinný také argumentuje ve prospěch svého rozhodnutí. S tímto, navíc neodůvodněným, názorem žalovaný nesouhlasil. Uvedl, že je z informací, které má žadatel k dispozici zřejmé, jaké finanční prostředky obce plynou na platy a odměny pracovníkům obce a přibližná částka jejich měsíčního příjmu. Tyto informace jsou dle žalovaného naprosto dostačující k tomu, aby bylo možné zjistit, zda povinný hospodaří s veřejnými prostředky v souladu s právními předpisy, když dále je třeba vzít v potaz i každoročně prováděnou kontrolu hospodaření obce, jejíž výsledky jsou veřejně přístupné. K odvolací námitce, že se jedná o individuální a konkretizovanou žádost, jejíž zveřejnění je určeno pouze žadateli, žalovaný uvedl, že se žadatel mylí, neboť § 5 odst. 3 InfoZ povinnému ukládá zveřejnit informace, které na žádost poskytl, způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dle žalovaného je „třeba posuzovat rozsah následků, které pro zainteresované osoby může poskytnutí informací mít, pokud požadované informace budou nadále dostupné veřejně, nikoli pouze žadateli.“ K odvolací námitce, že povinným citovaný názor osmého senátu Nejvyššího správního soudu se týká věci dosud neskončené, žalovaný upozornil, že bylo užito názoru „skupiny soudců“, nikoli závěru učiněného soudní institucí. S názorem osmého senátu Nejvyššího správního soudu se žalovaný ztotožnil a uvedl, že jeho použití povinným jako argumentu není v rozporu s právními předpisy. Jedná se o obdobné argumentační prostředky jako užití názorů jiných

osobností právní vědy uváděných v odborné literatuře. Dle žalovaného „*povinný subjekt své rozhodnutí náležitě odůvodnil, když provedl test proporcionality, v rámci kterého se vyrovnal se všemi kritérii testu, a ze kterého vyplývá převaha ochrany práva na soukromí, když tuto dále posoudil i v širších souvislostech (jedná se o příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými zaměstnanci obce a o majetkoprávní spory mezi žadatelem a obcí). ... převaha ochrany práva na soukromí byla v této věci dostatečně prokázána již v rámci jednotlivých kritérií testu proporcionality bez přihlédnutí k těmto souvislostem.*“ Žalovaný se přiklání k názoru, že „*v této konkrétní věci uváděné skutečnosti, a to především příbuzenství žadatele a některých zaměstnanců obce, hrají roli především v dopadu, jaké by mohlo poskytnutí informací pro zainteresované osoby mít.*“ Žalovaný proto shledal rozhodnutí povinného jako správné, náležitě odůvodněné a v souladu s právními předpisy.

Právní hodnocení

I.

30. Poprvé krajský soud rozhodl o věci samé po provedeném jednání a rozsudkem ze dne 11.2.2015, čj. 57 A 109/2013–47, zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (*dále jen „rozsudek ze dne 11.2.2015“*).

31. V rozsudku ze dne 11.2.2015 krajský soud konstatoval, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly o žádosti žalobce o poskytnutí předmětné informace v době, kdy byla judikatura o této otázce nejednotná. Judikaturu sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vydáním rozsudku ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012 – 62 (*dále též jen „rozsudek rozšířeného senátu“*). Se závěry učiněnými rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozsudku se zdejší krajský soud ztotožnil, proto podle nich postupoval při posouzení důvodnosti žaloby v této právní věci.

32. Krajský soud v rozsudku ze dne 11.2.2015 uvedl, že jde v dané právní věci, obdobně jako ve věci posuzované rozšířeným senátem, o střet dvou základních práv podle Listiny, a to práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu lidské důstojnosti a soukromí podle čl. 10. Listiny. Konkrétně je jádrem sporu právní otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn poskytovaných za výkon práce. Sporné je, zda uvedenou informaci je povinný subjekt povinen poskytnout vždy, anebo zda v některých případech, a případně v jakých, musí či může její poskytnutí odmítnout pro neproporcionalitu takového zásahu do soukromí zaměstnance.

33. Ustanoveními, ze kterých je nutno vycházet jsou § 8a InfoZ, podle něhož „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“. Dále pak § 8b nazvaný „*Příjemci veřejných prostředků*“, kde je stanoveno, že „*povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky (odst. 1). Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti*

sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území (odst. 2). Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (odst. 3).

34. Dle rozsudku rozšířeného senátu je ze systematiky a znění citovaných ustanovení InfoZ patrné, že „*právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována.*“ Ustanovení § 8a InfoZ je dle rozšířeného senátu ve vztahu k § 8b ustanovením obecné povahy, použitelným toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu.

35. Za relevantní nepovažoval rozšířený senát ani argument opřený o zákon o střetu zájmů, který má užší okruh osob, na něž dopadá povinnost podávat určité informace formou oznámení o příjmech, darech a závazcích (jde pouze o veřejné funkcionáře definované pro účely tohoto zákona v § 2), zatímco § 8b InfoZ se vztahuje na všechny osoby, jimž jsou vypláceny platy či mzdy z veřejných prostředků. Účelem zákona o střetu zájmů je prostřednictvím informačních povinností veřejných funkcionářů bránit střetu jejich soukromých zájmů se zájmem veřejným. Účelem § 8b InfoZ je poskytnout informace veřejnosti o tom, komu jsou poskytovány veřejné prostředky a v jaké míře, i v případech, kdy otázka případného střetu zájmů nevystává, tedy bez ohledu na postavení příjemce veřejných prostředků, čítaje v to i zaměstnance vypláceného z veřejných prostředků, v hierarchii systému veřejné správy a bez ohledu na jeho kompetence, specializaci, způsob ustanovování i náplň práce. Rozdílný je i mechanismus poskytování informací podle zákona o střetu zájmů na straně jedné a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé – podle prvního z nich se informace poskytují preventivně, bez výjimky a v zákonem stanoveném standardizovaném rozsahu a poskytují se předem zákonem určenému evidenčnímu orgánu (§ 13, § 14 zákona o střetu zájmů), u něhož jsou uloženy a připraveny k případnému nahlédnutí veřejností a eventuálnímu dalšímu zpracování takto evidovaných údajů (§ 13 odst. 2 a násl. zákona o střetu zájmů). Naproti tomu podle InfoZ až na výjimky (§ 5 odst. 1 až 3 InfoZ) to, zda informace vůbec bude poskytnuta, závisí pouze na okolnosti na vůli zákonodárce nezávislé, a sice na tom, zda takovou informaci žadatel bude požadovat. Jakkoli mají zákon o střetu zájmů a zákon o svobodném přístupu k informacím v obecné rovině shodný účel, jímž je posílení transparency veřejné sféry, v konkrétní rovině se jejich předměty úpravy vzájemně neovlivňují a existují vedle sebe a nezávisle na sobě. Základní právo podle čl. 17 odst. 2 Listiny a ústavní povinnost veřejné moci podle jeho odst. 5 jsou „jednoduchým“ právem uskutečňovány prostřednictvím celé řady zákonů, které jsou často aplikovatelné paralelně, a

jen někdy jeden vylučuje aplikaci jiného. K provedení Listiny jsou použity různé způsoby naplnění ústavních cílů, zejména různé typy procedur, metod zveřejňování informací apod., jež odpovídají jednotlivým dílčím účelům, kvůli nimž je na tom kterém úseku fungování veřejné moci právo na informace zajištěno. Za splnění příslušných zákonných podmínek mohou proto být v tom rozsahu, v jakém to ta která z obou úprav umožňuje, informace o konkrétním zaměstnanci spadajícím do rozsahu působnosti obou zákonů poskytovány a čerpány podle obou z nich.

36. Ve shodě s tím, k čemu dospěl rozšířený senát již v rozsudku ze dne 01.06. 2010, čj. 5As 64/2008-155, č. 2109/2010 Sb. NSS, rozšířený senát v nyní citovaném rozsudku shrnul, že „*samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážít zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají*“.

37. Vzhledem k argumentaci správních orgánů obou stupňů krajský soud na tomto místě citoval i z té části rozsudku rozšířeného senátu, kde je uvedeno, že „*po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č j. 5 As 57/2010 - 79, právní názor tam vyslovený exekutivní praxe v jeho základu přijala, ovšem s jistými modifikacemi. Ministerstvo vnitra vydalo společně s Úřadem pro ochranu osobních údajů dne 2. 9. 2011 Metodické doporučení k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím (dostupné na <http://www.uoou.cz/files/Metodika.pdf>, stav internetové stránky ke dni vydání rozsudku rozšířeného senátu), v němž sice respektovalo závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že se ustanovení § 8b zákona vztahuje i na poskytování informací o platech a odměnách v orgánech veřejné moci, s ohledem na judikaturu Ústavního soudu k případům kolize dvou ústavních práv (práva na informace a práva na ochranu osobních údajů) a dále též s ohledem na judikaturu Soudního dvora vztahující se k ochraně osobních údajů však požadovalo pro posuzování typových případů aplikovat test proporcionality. ... Ohledně samotné otázky, zda se ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vztahuje konkrétně na platy zaměstnanců, pokud jsou placeny z veřejných prostředků, je naopak záměr historického zákonodárce nyní již zřejmý. Jakkoli ji v době přijetí zákona č. 61/2006 Sb. za takovou nelze považovat, navazující činností zákonodárce samotného byla totiž vyjasněna několik let po přijetí uvedené úpravy. Je nutno zdůraznit, že se tak stalo bezprostředně poté, co Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, vyjádřil jednoznačný právní názor, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje i na informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků*“.

38. Rozšířený senát se v citovaném rozsudku podrobně vyjádřil i k otázce objektivního smyslu a účelu § 8b InfoZ, kterým označil v první řadě kontrolu veřejné moci prostřednictvím možnosti získat informace o nejrůznějších okolnostech jejího fungování v oblasti hospodaření

s veřejnými prostředky a uzavřel: „Lze-li kontrolu nakládání veřejnými prostředky prostřednictvím dotazů jednotlivců považovat za vhodný a účinný nástroj kontroly veřejné moci ze strany veřejnosti, posilující legitimitu politického systému, pak je nutno příslušná ustanovení uvedeného zákona vykládat tak, aby jimi byla tato kontrola v potřebné míře umožněna. To znamená, že ustanovení, kterými jsou definovány meze práva na informace, je třeba v pochybnostech vykládat tak, aby kontrolu umožňovala, a nikoli ji bránila. Naopak, odepřít právo obdržet informaci o příjemci veřejných prostředků lze jen v případě, že z příslušných ustanovení zákona je zřejmé, že informace být poskytnuta nemá. Uvedený výklad ostatně poskytuje i patřičnou míru právní jistoty adresátům práva, ať již povinným subjektům nebo žadatelům, neboť jim předem přinejmenším napovídá, jak mají být příslušná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím vykládána.“

39. K samotnému pojmu veřejných prostředků odkázal rozšířený senát v citovaném rozsudku na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1.6.2010, čj. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, bod 23, od něhož není důvodu se odchýlit. Uvedl k tomu: „Je přitom nepochybné, že zaměstnanci orgánů veřejné moci a řady dalších povinných subjektů jsou placeni z veřejných prostředků, jsou-li placeni typicky z daní. Zaměstnance placené z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější innominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní (že se samozřejmě vztahuje i na ně, např. na služební poměry či výkon placených veřejných funkcí, není třeba důkladněji argumentovat, neb to již na první pohled plyne z argumentu a fortiori). Pokud by tomu tak mělo být, muselo by to v zákoně být dostatečně konkrétně vyjádřeno. Pojem „příjemce“ je tak obecný, jak jen může být – zjevně ve svém běžném jazykovém významu zahrnuje všechny formy, jakými mohou veřejné prostředky „přibýt“ určité osobě. Obecný jazykový význam slova „příjemce“ pak není důvodu teleologicky redukovat např. vynětím zaměstnanců z významového rozsahu tohoto pojmu, neboť k tomu nelze vidět žádný dostatečně silný důvod. Zaměstnanec se od jiného příjemce veřejných prostředků ničím významným neliší - on, stejně jako každý jiný příjemce, dostává veřejné prostředky proto, že se povinný subjekt rozhodl nebo byl ze zákona povinen mu je poskytovat na základě určitého právního vztahu, ať již veřejnoprávního nebo soukromoprávního, mezi veřejnou mocí a příjemcem. Pokud jsou nějaké důvody informace o poskytnutí veřejných prostředků určitým kategoriím příjemců neposkytovat, zákonodárce je v obecné rovině vyjádřil taxativním výčtem v § 8b odst. 2 zákona. Zaměstnanci v tomto výčtu uvedeni nejsou. Zařadit je do něho za pomoci analogie není na místě, neboť není patrné, že by existovala mezera v zákoně, kterou by bylo třeba analogií zaplnit.“

40. K otázce veřejných prostředků rozšířený senát uzavřel: „Teleologickým výkladem proto nelze dovodit, že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak

na místě závěr právě opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře, již v soudobých podmínkách České republiky prakticky nelze docílit jinak než využitím institutu veřejného přístupu k informacím. Obecně vzato tedy platí, že informace uvedeného druhu se poskytují. Pouze výjimečně se jejich poskytnutí může odepřít, pokud, jak bude dále vyloženo, pro to existují specifické závažné důvody, které v konkrétním případě převáží nad zájmem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry.“

41. Podstatným pro posouzení důvodnosti žaloby v dané právní věci krajský soud označil část rozsudku rozšířeného senátu věnované testu proporcionality a jeho kritériím. Zde rozšířený senát uvedl: „Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci *Österreichischer Rundfunk*, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (jenž je sám o sobě, jak výše vyloženo, zcela legitimní), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejichž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“

42. K první podmínce rozšířený senát uvedl, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je na místě přiklonit se k poskytnutí informací. Bez dalšího je proto třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců • v řídicích pozicích povinného subjektu, • podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, • organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, • majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu, • jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu. Závěr: „Do skupiny osob, u nichž může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z naznačených rysů.“ Účelem druhé z podmínek je „zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nehospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen

za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.“

43. Rozšířený senát v citovaném rozsudku učinil na základě uvedeného obecné závěry: *„Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.“*

44. V dané právní věci učinil krajský soud dílčí závěr, že mezi účastníky není sporné, že jde o poskytnutí informace o výši odměn vyplacených v letech 2011 a 2012 jednotlivým zaměstnancům obce Prášily, kteří jsou vůči ní v jakémkoli pracovním poměru. Dále uvedl, že obec Prášily je v případě žádosti žalobce o poskytnutí této informace jako územní samosprávný celek ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ povinným subjektem, který má podle InfoZ povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Ve smyslu § 4 odst. 1 InfoZ žádal žalobce o poskytnutí uvedené informace na základě žádosti. V takovém případě je pro povinného v § 4 InfoZ stanoveno, že se informace poskytovaná na základě žádosti poskytuje ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, pokud InfoZ nestanoví jinak. Pokud je to možné s přihlédnutím k povaze podané žádosti a způsobu záznamu požadované informace, poskytnou povinné subjekty informaci v elektronické podobě.

45. Krajský soud dospěl v rozsudku ze dne 11.2.2015 na základě uvedeného rozsudku rozšířeného senátu k závěru, že žalobci měly být požadované informace ve smyslu § 8b odst. 1 a 3 InfoZ poskytnuty. Dospěl však dále k závěru, že je v daném případě důvod pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. Doplněním skutkového stavu měl krajský soud na mysli učinění testu proporcionality, na jehož základě budou z okruhu osob, zaměstnanců obce Prášily, ohledně nichž bude informace poskytnuta, vyloučeny osoby, které se na podstatě vlastní činnosti obce Prášily podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně ohledně nich nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s jejich odměňováním jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně, tzn., že za splnění dvou uvedených podmínek nebudou poskytnuty požadované informace ohledně osob vykonávajících např. údržbu, úklid apod. Ohledně zbývajících zaměstnanců obce Prášily krajský soud dovodil, že je povinný subjekt povinen informaci dle žádosti žadatele poskytnout a není zde žádný prostor takovou informaci odepřít proto, že je povinný subjekt s žadatelem ve sporu majetkového charakteru, či proto, že mezi subjekty údajů jsou blízcí příbuzní žadatele, že má povinný subjekt za to, že je hodnotově významnějším ochrana práva soukromí subjektů údajů. Argumentem pro neposkytnutí požadované informace není ani tvrzení povinného subjektu ohledně následků

poskytnutí požadovaných informací, které mohou být pro subjekty údajů fatální, nezhojitelné s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů.

46. Krajský soud v rozsudku ze dne 11.2.2015 uzavřel, že z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jak bylo výše uvedeno, nemohl postupovat podle § 16 odst. 4 InfoZ, podle něhož *„při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“*. Skutkový stav, který se podává z obsahu správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neshledal krajský soud v takovém rozsahu, aby soudu poskytoval podklad pro učinění závěru ve smyslu § 16 odst. 4 InfoZ, že zde nebyly důvody pro odmítnutí žádosti. Proto měl krajský soud za to, že nemůže ve smyslu citovaného ustanovení povinnému subjektu naříditi požadované informace poskytnout. Protože soudu nebyla známa konkrétní jména osob, jichž se poskytnutí informace týká, nemohl ve smyslu § 34 s.ř.s. tyto osoby vyzvat, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osoby zúčastněné na řízení.

II.

47. Rozsudek krajského soudu ze dne 11.2.2015, čj. 57 A 109/2013–47, byl na základě kasační stížnosti podané žalovaným zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015, čj. 5 As 63/2015 – 25 (*dále jen „zrušovací rozsudek“*), a vrácen krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

48. Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou kasační námitku, ve které stěžovatel poukazoval na dosavadní nejednotnou judikaturu, která byla sjednocena až rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012 – 62, a namítal, že je neetické a v rozporu s principem právní jistoty, že se závěry v tomto rozhodnutí měl řídit, přestože napadené rozhodnutí bylo vydáno až dva roky po vydání napadeného rozhodnutí, a uvedl: *„K otázce „retroaktivity“ soudních rozhodnutí se již podrobně vyjádřil Ústavní soud např. v nález ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11: „Soudní nalézání práva ... nelze (zpravidla) považovat za tvorbu právních předpisů, ale (jen) za jejich výklad a zpřesňování, s účinky inter partes, především pak toto z povahy věci působí „retroaktivně“, neboť soud posuzuje (zpravidla) jednání, k němuž došlo v minulosti. Justice jakožto „nalézací“ instituce tedy provádí výklad zákona (v jeho mezích), který platí „od začátku“ a své uplatnění (coby právo v materiálním smyslu) zpravidla nalezne i u dalších případů, jejichž skutkový základ leží rovněž v minulosti (k tomu podrobněji níže) ... Jestliže tedy soudní rozhodnutí z podstaty věci působí zpětně (retrospektivně), nemůže se na ně uplatit ani obecný zákaz retroaktivity. Zásada právní jistoty, resp. důvěry v právo zde své uplatnění principiálně nenalezne, což plyne z existence zpravidla přítomné nejistoty účastníků řízení ohledně výsledku soudního nalézání práva, dané tím, že soudce není „subsumpční automat“, který na skutkový stav aplikuje „dokonalé“, tj. jednoznačně znějící (a všechny situace výslovně řešící) zákonné ustanovení, nehledě na to, že se v řadě případů jedná o záměr zákonodárce, jako je tomu u norem s relativně neurčitou hypotézou, kde je dotváření práva ze strany justice nezbytné ... Pokud v rámci soudního rozhodování dochází ke změně judikatury, kdy stávající*

výklad zákona je odmítnut a nahrazen výkladem novým, není situace v zásadě jiná. I zde "správný výklad" dopadá na souzený případ zpravidla bezprostředně (tj. bez "přechodných ustanovení"), s účinky *ex tunc*, a své uplatnění nalezne - s ohledem na svou "presumptivní závaznost", založenou na přesvědčivosti argumentace, autoritě a kompetencích nejvyšších soudních instancí, a v tom rámci na tom, že tato závaznost představuje právní mechanismus sjednocování práva - (zpravidla) na všechny budoucí případy, jejichž skutkový základ spočívá rovněž v minulosti ... V obecné rovině lze vycházet především z toho, že změna judikatury obecných soudů - primárně s ohledem na princip rovnosti v právech (konkrétně v podobě zásady rovného použití práva) - nesmí být svévolná, což by bylo v případě, že by výklad a aplikace práva, představující odklon od dosavadní judikatury, postrádal racionální odůvodnění (tzn. nebyl by postaven na věcně přílehlavých důvodech, přičemž daná změna by se jevila jako náhlá, překvapivá, bez určité myšlenkové linie, a dané rozhodování by tak neslo známky nahodilosti) a současně by se ocital mimo rámec tzv. podústavního práva v důsledku toho, že by nerespektoval požadavky plynoucí z ochrany základních práv a svobod ... Na straně druhé neexistuje a nemůže existovat žádná garance proti změně judikatury jako takové; i když nenastane změna společenských poměrů, v právní oblasti dochází k neustálému vývoji a justiční orgány musí mít možnost, jež přímo plyne z čl. 95 odst. 1 Ústavy, zakotvujícího vázanost soudce zákonem, dosavadní, na základě nově získaných poznatků nesprávný právní názor zvrátit, resp. překonat [srov. např. náleze ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. Pl. ÚS 11/02 (N 87/30 SbNU 309; 198/2003 Sb.), ze dne 15. 1. 2008 sp. zn. I. ÚS 605/06 (N 10/48 SbNU 95) a ze dne 22. 12. 2010 sp. zn. III. ÚS 1275/10 (N 253/59 SbNU 581), rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Harrach proti České republice*, 28. 6. 2011, č. 40974/09] ... Ke zmíněným nálezhům dlužno dodat, že změnu ustálené judikatury lze nepochybně považovat za negativní z hlediska zmíněných principů právní jistoty a důvěry občanů v právo, nelze ji však považovat za negativní obecně, naopak proces "zkvalitňování" práva je jevem prospěšným, a tudíž i žádoucím, a z toho důvodu se nemůže vyhnout ani justici, včetně nejvyšších soudů [srov. náleze ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (N 117/53 SbNU 473) a ze dne 5. 8. 2010 sp. zn. II. ÚS 3168/09 (N 158/58 SbNU 345)]. "Uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud doplnil, když uvedl, že „v nyní projednávané věci je rovněž podstatná skutečnost, že o změně judikatury v důsledku rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012–62, ani hovořit nelze, neboť Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, čj. 5 As 57/2010–79, vyslovil: „Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“ Na základě uvedeného učinil Nejvyšší správní soud závěr, že krajský soud na projednávanou věc mohl aplikovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012–62.

49. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že se „krajský soud nevypořádal s argumenty žalobou napadeného rozhodnutí, které se týkalo zneužití práva na informace. Svou povahou jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 písm. d) s. ř. s., které ovšem Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, konstatoval, že není prostor pro

odepření poskytnutí požadované informace jen proto, že povinný subjekt je s žalobcem (žadatelem o informaci) ve sporu majetkového charakteru, anebo proto, že mezi subjekty údajů jsou žalobcovi blízcí příbuzní. Krajský soud také uvedl, že argumentem pro neposkytnutí požadované informace není ani tvrzení povinného subjektu ohledně následků poskytnutí požadovaných informací, které údajně mají být pro subjekty údajů fatální, nezhojitelné, a to právě s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů. ... Krajský soud se tedy s touto částí napadeného rozhodnutí vypořádal, jinou otázkou ovšem je, zda je jeho právní hodnocení správné. Takové posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu by však bylo v danou chvíli předčasné, neboť řízení před krajským soudem trpí níže uvedenou podstatnou vadou, která má za následek jeho nezákonnost, přičemž pro tuto vadu je třeba napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. “

50. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou kasační námitku, že „krajský soud podle § 34 odst. 2 s.ř.s. nevyzval zaměstnance povinného subjektu (obce Prášíly) k vyjádření, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. Předmětem soudního přezkumu bylo odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žalobce požadoval sdělení informací o vyplacených mzdách a odměnách zaměstnanců povinného subjektu, mezi nimiž jsou již podle obsahu napadených rozhodnutí správních orgánů mimo jiné blízcí příbuzní žalobce, a to synovec žalobce M.Z. syn žalobce P.Z. (členové zastupitelstva obce Prášíly), neteř žalobce I.Z., bratr žalobce J.Z. (zaměstnanci povinného subjektu). Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012–62, osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, vždy přichází v řízení před soudem v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 s.ř.s. Těmito osobami nejsou jen jmenovaní příbuzní žalobce, ale všechny osoby, jichž se žalobcem požadovaná informace týká. Skutečnost, že žalobce sám tyto osoby neoznačil v podané žalobě, je zcela bez významu. Podle § 34 odst. 1 s.ř.s. totiž osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat. V daném případě není pochyb o tom, že se v případě všech zaměstnanců povinného subjektu o osoby zúčastněné na řízení jedná. Neoznačil-li žalobce uvedené osoby již v žalobě, bylo povinností předsedy senátu krajského soudu tyto osoby vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož je i vyzvat, aby oznámily, zda budou svá práva v řízení uplatňovat. Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 2, 3 s. ř. s.), proti němuž má právo podat kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.). V projednávané věci však krajský soud ničeho v tomto směru neučinil a v řízení nepostupoval ani v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s. “

51. Nejvyšší správní soud rovněž „přisvědčil námitce žalobce vytykající nesprávnost závěru krajského soudu, že mu nebyla známa jména osob, jichž se poskytnutí informací týká, proto nemohl dle § 34 odst. 2 s. ř. s. tyto osoby vyzvat, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. Tento závěr nemá oporu již v obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného a v rozhodnutí povinného subjektu, ve kterém jsou některé z těchto osob jmenovitě uvedeny, a krajský soud mohl také vyzvat stěžovatele nebo povinný subjekt

k doplnění identifikace těchto osob přicházejících podle obsahu správního spisu stěžovatele a povinného subjektu v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, tj. osoby, o jejichž právech a povinnostech má být rozhodováno, když se jedná o zveřejnění jejich příjmů z pracovněprávního vztahu s obcí Prášily (povinným subjektem). Již tato podstatná vada řízení před krajským soudem, ke které by musel zdejší soud přihlédnout i v případě, že by předmětnou kasační námitku stěžovatel nevznnesl, sama o sobě nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68).“

III.

52. Krajský soud proto v dalším řízení vyzval žalovaného (výzva z 9.6.2015), aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení výzvy krajskému soudu sdělil jméno, příjmení, bydliště a pracovní zařazení osob, které měly v době od 1.1.2011 do 31.12.2012 s obcí Prášily uzavřenou pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce či jinou obdobnou smlouvu a byla jim v tomto období vyplacena mzda či plat, odměna či jiné plnění.

53. Obec Prášily prostřednictvím žalovaného krajského soudu sdělila jména a příjmení, bydliště a pracovní zařazení (včetně druhu pracovněprávního vztahu) osob, které měly v době od 1.1.2011 do 31.12.2012 s obcí Prášily uzavřenou pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce, dohodu o pracovní činnosti. Za rok 2011 se jedná o šest osob a za rok 2012 o sedm osob.

54. Krajský soud provedl ohledně zaměstnanců obce Prášil test proporcionality (viz odst. 41 a 42 rozsudku). Vycházel při tom ze zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují, přičemž v pochybnostech je na místě přiklonit se k poskytnutí informací. Dále soud vycházel ze skutečnosti, že jsou informace požadovány ohledně vyplácení veřejných prostředků zaměstnancům obce. Obec je veřejnoprávní korporací, má vlastní majetek, vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající [§ 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) – (dále jen „zákon o obcích“)]. Obec je samostatně spravována zastupitelstvem obce (§ 5 odst. 1 zákona o obcích), své záležitosti spravuje samostatně v rámci samostatné působnosti a státní správu, jejíž výkon byl zákonem svěřen orgánu obce, vykonává tento orgán jako svou přenesenou působnost (§ 7 odst. 1, 2 zákona o obcích). Obecní úřad tvoří starosta, místostarosta (místostarostové), tajemník obecního úřadu, je-li tato funkce zřízena, a zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu. V čele obecního úřadu je starosta. Obecní úřad plní úkoly v oblasti samostatné působnosti a vykonává přenesenou působnost (§ 109 odst. 1 a 3 zákona o obcích).

55. Na tomto základě soud v rámci testu proporcionality stanovil podmínky, při jejichž splnění bude nutno požadovanou informaci ohledně konkrétního zaměstnance obce Prášily, resp. obecního úřadu obce Prášily, poskytnout. Dospěl tak k závěru, že by měla být poskytnuta informace v případě zaměstnanců, kteří se podílejí na realizaci správy záležitostí obce, a to jak v samostatné, tak v přenesené působnosti, případně těch, kteří mají nebo mohou mít i z jiných důvodů faktický vliv na činnost obce, případně těch, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na rozpočet obce nebo na hospodaření obce. Naopak

neposkytnuta by měla být informace ohledně zaměstnanců, u nich jsou kumulativně splněny podmínky, že se na podstatě vlastní činnosti obce podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně ohledně nich nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s jejich odměňováním jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

56. Dle názoru krajského soudu je proto obec Prášily jako povinný subjekt povinna poskytnout žalobci na základě jeho žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje o osobách, kterým poskytla veřejné prostředky v období od 1.1.2011 do 31.12.2012, a to jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výši, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Těmito osobami jsou **L.B.**, která na základě pracovní smlouvy vykonávala práce v pozici referenta obce a přímo se podílela na realizaci správy záležitostí obce již z titulu svého pracovního zařazení. Dále pak **A.P.**, vykonávající na základě dohody o pracovní činnosti práce knihovnice, neboť výše veřejných prostředků poskytovaná za výkon práce knihovnice, pokud by byla nepřiměřeně vysoká, by mohla mít nepříznivé ekonomické dopady na rozpočet obce. Dále není důvod neposkytnout požadované informace ohledně **M.Š. a M.Z.**, kteří jsou na základě pracovní smlouvy na pozicích řidič a údržbář. K závěru o nutnosti poskytnout informace dospěl soud právě z důvodu kumulace obou pracovních zařazení, na základě kterých mohou mít uvedené osoby faktický vliv na činnost obce a dále proto, že by rovněž mohla mít nepřiměřená výše veřejných prostředků jim poskytnutá nepříznivé ekonomické dopady na rozpočet obce. V případě **M.Z.** ještě s tím, že v jeho případě byly veřejné prostředky vynaloženy v roce 2011 i za distribuci hlasovacích lístků. Důvod pro neposkytnutí informací není ani v případě **I.Z.**, která v letech 2011 a 2012 zastávala na základě pracovní smlouvy pracovní pozici referenta informačního střediska a na základě dohody o provedení práce kronikáře, ani v případě **Ing. J.Z.**, který v roce 2011 na základě dohody o pracovní činnosti a v roce 2012 na základě dohody o provedení práce zastával pracovní pozici referenta informačního střediska. U obou jmenovaných je tím důvodem jednak skutečnost, že i z pozice referenta informačního střediska obce nelze vyloučit vliv na správu záležitostí obce (např. na základě informací získaných od návštěvníků obce) a dále z důvodu již uplatněného u předchozích zaměstnanců obce, kdy by dle názoru soudu nepřiměřená výše veřejných prostředků vyplacená za výkon této práce mohla mít nepříznivé ekonomické dopady na rozpočet obce, proto není důvod výši těchto výdajů veřejných prostředků neposkytnout. Důvod pro neposkytnutí informace soud shledal v případě **M.N.**, který byl v roce 2012 pracovníčně zařazen jako dělník, a to ve vedlejším pracovním poměru na základě pracovní smlouvy. Ohledně tohoto zaměstnance soud dovodil, že se na podstatě vlastní činnosti obce Prášily v podstatě nepodílel vzhledem k výkonu práce ve vedlejším pracovním poměru.

57. Dále se krajský soud zabýval námitkou uplatněnou žalovaným v kasační stížnosti a argumentací prvostupňového správního orgánu a žalovaného v odůvodněních jejich rozhodnutí, spočívající v tom, že jsou požadovány informace týkající se příbuzných žalobce a jejich poskytnutím by mohlo dojít ke zneužití práva na informace. Dle prvostupňového správního orgánu „nelze v tomto případně nechat stranou fakt, že povinný subjekt je s žadatelem ve sporu majetkového charakteru a dále, že mezi subjekty údajů jsou blízcí příbuzní žadatele, a to synovec žadatele **M.Z.** a syn žadatele **P.Z.**, jež jsou oba členy zastupitelstva obce Prášily. Obec zaměstnává pět osob v pracovním poměru a z toho dvě jsou opět v blízkém

příbuzenském vztahu k žadateli. I.Z. je neteří žadatele, M.Z. je jeho synovcem (viz výše). Další osoba, J.Z., odměňovaná z prostředků obce na základě dohody o provedení práce, je bratr žadatele. Pouze tři zaměstnanci nejsou v příbuzenském vztahu k žadateli. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot. V daném případě má povinný subjekt za to, hodnotově významnějším je ochrana práva soukromí subjektů údajů, a to s ohledem na to, že neposkytnutím požadovaných informací nebude mít zásah do práva na informace takové následky, jako v případě jejich poskytnutí. Následky poskytnutí požadovaných informací mohou mít pro subjekty údajů fatální následky, které již nebude možné zhojit, a to především s ohledem na příbuzenské vztahy mezi žadatelem a některými subjekty údajů.“ Rovněž žalovaný poukazoval na to, že „především příbuzenství žadatele a některých zaměstnanců obce hrají roli především v dopadu, jaké by mohlo poskytnutí informací pro zainteresované osoby mít“.

58. Jak bylo výše uvedeno, dospěl krajský soud na základě testu proporcionality k závěru, že není důvodu neposkytnout žalobci informace i ohledně příbuzných žalobce, tj. neteře I.Z., synovce M.Z. a bratra Ing. J.Z. Pokud má soud zvážit, zda je důvodnou argumentace správních orgánů obou stupňů, již je zohlednění příbuzenského vztahu mezi žalobcem a třemi zaměstnanci obecního úřadu obce Prášíly a majetkoprávního sporu mezi žalobcem a obcí, pak se soud vrací k samému počátku hodnocení testem proporcionality a připomíná, že prvotně vycházel ze zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují, přičemž v pochybnostech je na místě přiklonit se k poskytnutí informací. V daném případě není ze správního spisu ani z citovaných odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé žádné konkrétní tvrzení, a již vůbec není navrhován ani označen žádný důkaz k prokázání takového tvrzení, kterým by bylo nastíněno, k jakým negativním důsledkům (fatálním následkům) by zveřejnění informace o výši veřejných prostředků vyplácených třem příbuzným žadatele obcí, která je jejich zaměstnavatelem a se kterou je žadatel údajně v majetkoprávním sporu, vedlo či mohlo vést. Dle názoru krajského soudu za této situace není v citelném nepoměru právo žalobce na požadované informace a právo osob, o nichž budou informace poskytnuty, byť jsou příbuznými žadatele, na informační sebeurčení a není tak důvod poskytnutí požadovaných informací žalobci z uvedených důvodů odepřít.

Závěr

59. Podle § 16 odst. 4 InfoZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Na základě výše uvedeného soud shledal, že nejsou žádné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí požadovaných informací v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto rozsudku. Zrušil proto rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídil požadované informace v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto rozsudku poskytnout.

V. Náklady řízení

60. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

61. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

62. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uložil krajskému soudu ve smyslu § 110 odst. 2 s.ř.s. v novém rozhodnutí rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Zástupce žalobce k výzvě soudu specifikoval náklady řízení v rozsahu uplatněném již v předchozím soudním řízení. Odměna advokáta tak sestává ze 3 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 11.2.2015), tj. včetně paušální částky **10.200 Kč** (9.300 + 900).

63. Náhrada cestovních výdajů advokáta vozidlem HYUNDAI za 186 km z Prahy do Plzně a zpět činí **1.164,90 Kč** (688,20 + 476,7366). Základní sazba dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 328/2014 Sb.“) činí **688,20 Kč** (u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč za 1 km jízdy; 3,70 x 186 = 688,20). Náhrada za pohonné hmoty činí **476,7366 Kč** [výše průměrné ceny za 1 litr pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce činí podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb. u motorové nafty 36,10 Kč; průměrná spotřeba na 100 km dle technického průkazu činí 7,1 litrů/100 km (8,9 – 5,5 – 6,8); množství spotřebované pohonné hmoty = 7,1 x 1,86 = 13,206; násobek ceny pohonné hmoty 36,10 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty 13,206 = 476,7366 Kč].

64. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět, tj. 2:12 hod., **500 Kč** (5 půlhodin po 100 Kč).

65. Odměna advokáta sestává z odměny za právní služby v částce 10.200 Kč, náhrady cestovních výdajů 1.164,90 Kč, náhrady za promeškaný čas 500 Kč, tj. **11.864,90 Kč** a DPH z této částky **2.491,629 Kč**, a činí celkem 14.356,529, tj. **14.357 Kč**.

66. K odměně advokáta bylo připočteno **3.000 Kč** za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

67. Náklady řízení tak činí **17.357 Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kováříková